

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 24.

Ottende Møde.

Tirsdagen den 12te Februar.

(Fortf.)

Beskyldning: Det havde ikke været min Hensigt at tage Ordet i Anledning af dette Endringsforslag om den Paragraph, som er under Discussion, dersom jeg ikke havde forstaaet den sidste ærede Taler paa den Maade, at han opstillede den Grundsætning, at i et constitutionelt Monarchi er det Majoriteteten, som regjerer; det er, Majoriteteten regjerer paa den Maade, at Minoriteteten ingen Ret har. Hvis dette er hans Mening, saa troer jeg, da der ingen Anden har reist sig, at jeg bør udtale min kraftigste Protest mod denne Grundsætning. Det er ganske vist, at det er kun ved Majoriteteten man kan komme til Afgjorelse om de Sager, som forelægges; men deraf følger ingenlunde, at Minoriteteten ingen Ret har. Tværtimod, jeg troer, at i det constitutionelle Monarchie er Oppositionen en ligesaa nødvendig Bestanddeel som Majoriteteten, ja en stor engelsk Politiker har erklæret, at, hvis Oppositionen ikke var til i et constitutionelt Land, da vilde det være nødvendigt for Ministrene at skabe en saadan Opposition; thi kun ad den Vej vil den Overbevissning blive klar hos Folket, at de Beslutninger, som ere tagne, ere virkelig rigtige. Naar den ærede Taler har henvist til Provindstalsstænderne og yttret, at under dem havde Minoriteteten Ret til at fremkomme med et Minoritets-Votum, da — uden, at indlade mig paa hvorvidt denne Foranstaltning var ønskelig eller ikke — skal jeg herved bemærke, at han ikke nævner, hvorledes eller under hvilken Form en saadan Ret skulde kunne gjøres gjældende under et constitutionelt Monarchie, hvorledes et Minoritets-Votum skulde kunne komme frem. At hvert Medlem i Thinget, enten han er Medlem af Udvalget eller ikke, er berettiget

til, saavel i Udvalget som udenfor dette, at fremsætte Bemærkninger og forsvare dem med de Grunde, som han anseer for de bedste, det er, troer jeg, aldeles indlysende. Forsaavidt han har sagt, at et Minoritets-Votum ikke under den Form skulde kunne være tilladt, da kan jeg aldeles ikke være enig med ham heri; forsaaavidt han har sagt, at et Minoritets-Votum heller ikke kan komme frem under Form af en Protest, da er det vist, at Sigt ikke er tilladeligt efter vor Grundlov; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at Saadant aldeles ikke er ukendt i andre Lande. Jeg skal erindre om, at i det engelske Overhus have de enkelte Medlemmer Ret til at nedlægge i Husets Protokol deres med Grunde ledsagede Protest mod Beslutninger, der ere tagne af hele Forsamlingen. Jeg skulde heller ikke have yttret mig om det Endringsforslag, der er stillet under Nr. 66, dersom ikke den ærede første Landstthingsmand fra 3die Valgkreds (Kierkegaard) havde med saamegen Klarhed og saamegen Kraft udtalt sin Overbevissning om, hvorledes en Landstthingsmand bør stemme, hvilke Pligter der i saa Henseende paaligge ham, og hvorledes efter hans Anskuelse Formanden ikke kan være undtagen for at opfylde denne Pligt. Jeg troer, at den hele Lære, som den ærede Landstthingsmand har opstillet i saa Henseende, er en meget skøn Symbolik. Jeg troer, han deri har udtalt, hvorledes han vil have det Motum befragtet, som Formanden afgiver, naar Stemmerne ere lige i Thinget; men jeg skal tillade mig at tvivle om, at dette er Lovsgrunden til den Bestemmelse, der skal tages. Jeg troer, at, dersom man ikke sætter denne Grund ved Siden af i Loven selv, vil ingen Anden formene, at det er den retslige Grund til Bestemmelsen.

Syholm: Idet jeg ganske slutter mig til hvad der er yttret fra den anden Side af Forsamlingen om Majoritetens Ret til at gjøre